

ΔΥΟ ΣΧΟΛΙΑ

Κομματική γλώσσα

Η κοιμηματική γλώσσα, μέσα από τα κανάλια και τις σκοπιμότητες που λειτουργεί, έχει ένα πολύ μεγάλο ποσοστό ευθύνης για τον αποπροσανατολισμό μας από την ουσία της ζωής — ατομικής και κοινωνικής — στο πασστό τουλάχιστο — πολύ μεγάλο κατά τη γνώμη μου — που ο πολιτικός λεγόμενος ρεαλισμός κυριαρχεί σε πολλά επίπεδα και τομείς. Η πολιτική πιστεύεται ότι μιλά με γλώσσα ωμή και ρεαλιστική (αλλά παραλλήλα μπορεί να υπονοούνται και ένα σωρό άλλα πράγματα που ο ανυποφίαστος κοιμηματικός άνθρωπος, φυσικά, δεν καταλαβαίνει). Έτσι, όσο περισσότερο μπαίνει κανείς στην κοιμηματική γλώσσα τόσο περισσότερο μπορεί να την κατανόει αλλά ταυτόχρονα χάνει την επαφή του με την ουσία των πραγμάτων καθεαυτών, γιατί μαθαίνει μια νέα γλώσσα που απομιμνήσκει και απογυμνώνει τα πράγματα από την ουσία και την ομορφιά τους. Δε χρειάζεται να πούμε ότι το μόνο ενδιαφέρον των κοιμημάτων τις πιο πολλές φορές είναι η λειτουργικότητα των ανθρώπων και των πραγμάτων στις παραγωγικές διαδικασίες. Η κοιμηματική γλώσσα λοιπόν δεν μπορεί να είναι ουσιαστική γλώσσα. Και ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ο εαυτού, αν δε μάθει να μιλάει και να νιώθει τη γλώσσα του — όχι δεδαία τη στέγη και ξερή γλώσσα του κοιμήματος.

Κι εδώ παρατηρείται το φαινόμενο του καπελωμάτος της γλώσσας παράλληλα με πλείστα όσα άλλα καπελωμάτα. Είναι το μόνο που περνάει απαρτηρητό, ίσως, αλλά και αυτό που μπορεί να επιφέρει τη φθορά της πολιτικής, του ανθρώπου και της ελευθερίας για την οποία τα κοιμάτα λένε πως ενδιαφέρονται.

Κώστας Λογαράς

Γλώσσα και διαφημίση

Το κυριο εκφραστικό μέσο της διαφημίσης είναι η γλώσσα, που με τρόπο θαυμαστό εισχωρεί και επηρεάζει την καθημερινή μας ζωή, συχνά αλλοιώνοντας και την ίδια την αίσθηση της γλώσσας.

Μας συνηθίζει η διαφημίση σε ευκόλες λύσεις γλώσσας, αφού αρκεί να μεταχειριστούμε μια εκφράση της για να μας καταλάβουν — μας κάνει άτομα νωθρά κι αναποφασίστα, αφού μας στερεί την αλήθεια και φυσικότητα της γλώσσας, με την οποία γυμναζούμε τη σκέψη μας, αγγίζουμε την ουσία, απελευθερωνόμαστε.

Ο σημερινός άνθρωπος, ζώντας σ' έναν κόσμο βαθιά αλλοτριωμένο υποκριτικό και καταναλωτικό, μιλάει προκατασκευασμένα τυποποιημένα άτονα και λανθασμένα — ακινητοποιεί τον κόσμο, χάνει τη φρεσκάδα της ζωής, εγκλωβίζεται μοναχός και